

UES

núm. **117**
NOVEMBRE/2000 - ABRIL/2001

INTRODUCCIÓ

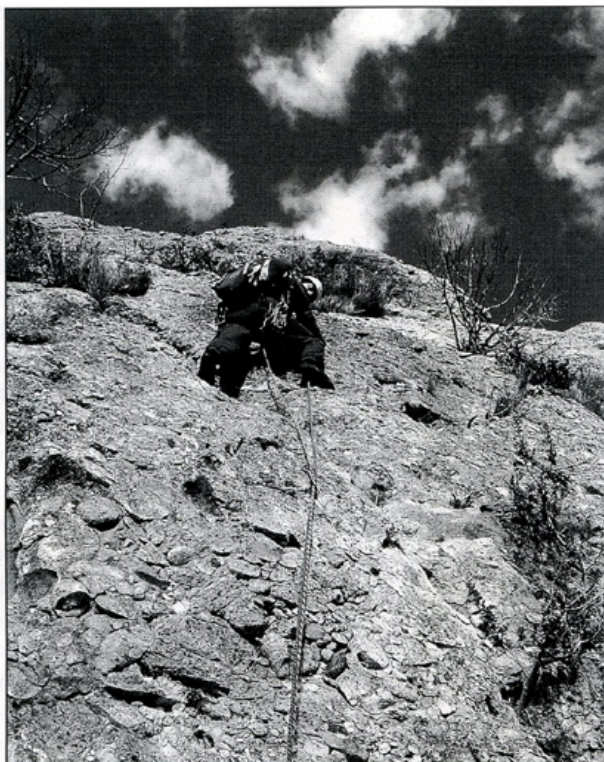
El dia que ens vam assabentar de la pèrdua d'en Josep Monistrol vam sentir estupefacció i tristesa. Tot i que personalment no el coneixíem, ell formava part de forma remarcada de la nostra particular visió d'aquesta increïble afecció que és l'escalada clàssica, gràcies a l'activitat que realitzà en el massís de Sant Llorenç i, sobretot, als múltiples articles que mai han faltat en els butlletins. A través d'ells ens ha transmès vivències en agulles i parets sorprenents, sempre amb un estil d'escriptura directe, amè i familiar que ens feia volar la imaginació i ens motivava a grimpar. Per això era i és un personatge entanyable i especial. Des d'un principi vam tenir molt clar que haviem de dedicar-li una nova via d'escalada, tot i aportant el nostre esforç i modesta experiència. Vam considerar oportú traçar-la en una paret aparentment verge situada al nord del montserratí poble de Collbató, orientada cap a l'est i abocada sobre el torrent de Santa Caterina.

APROXIMACIÓ

El dia escollit és el 7 de gener, que es lleva assolellat i clar. Aparquem al costat del dipòsit de Collbató (al qual s'hi accedeix pel carrer Drecera, que es troba abans d'agafar la pista que duu a la Vinya Nova) i seguim la drecera de Fra Garí (que és un accidentat camí amb marques blanques i grogues, pròpies d'un petit recorregut, i que es dirigeix cap al camí de les Bateries). Al cap de poc, la intuïció i la visió dels contraforts de la paret ens fan deixar el camí i vorejar cap a la dreta (est) travessant marges per un terreny afectat per l'incendi del 94, tot i que els garrics, llentiscles i altres arbustos rebroten amb força. Al cap de poca estona ja ens trobem sota la conglomerada muralla, on ens reben dues sorpreses imprevistes: la cova de la Codolesa a l'extrem esquerre (una gran balma amb restes de construccions antigues i una bassa plena a vessar d'aigua en una cavitat interior) i l'existència d'una via en el punt més arrogant i atractiu de la paret. No ens desanimem i els nostres ulls escrutadors ens descobreixen una

CLUB ALPÍ

VIA JOSEP MONISTROL

Començant el segon llarg

altra línia igualment evident i que comença a prop de la cova. Cap allí anem sense dubtar-ho, equipats amb il·lusió i quelcom més.

OBERTURA

L'Òscar s'enfila per una marcada diagonal cap a l'esquerra, traçada sobre el vermellós rocam, que el transporta al centre d'un sòcol, superat el qual s'arriba a una canal vertical (al seu peu, hi ha l'última instal·lació de ràpel que els primers exploradors de la paret fixaren per a descendir-la). En el tram final de la canal es troben els passos més atlètics i verticals de la tirada; cal desviar-se llavors a la dreta i superar una elegant placa que porta

a la còmoda cornisa on s'estableix la primera reunió. El sol no deixa que el vent de mestral ens refredi i això, més la increïble qualitat de la roca, ens anima a continuar obrint.

Ara és el meu torn; l'inici del llarg és vertical, però de nou les bones preses impulsen a l'escalador cap amunt, tot i empalmant dues plaques amb tendència a la dreta de forma estratègica. Un curt pas on cal un bon rampell duu a un ajagut mantell rocós que amb franquesa cal seguir cap a l'esquerra esquivant vegetacions, al final del qual ens espera una aèria però bonica grimpada final fins a la reunió cimbal.

DESCENS

Ens retrobem feliços al capdamunt de la paret, satisfets del bon esdevenir de la jornada però havent d'actuar de pressa perquè la nit s'acosta i el fred s'intensifica. El desconeixement del descens ens fa sortir canals i pedregars amunt, seguint els rastres que les erosionadores cabres hispàniques tracen, fins enllaçar amb la drecera de Fra Garí (ara ja sabem que amb un ràpel de 50 metres justos s'arriba a peu de via). Il·luminats per la pàl·lida llum d'una lluna gairebé plena, retornem amb tranquil·litat a l'origen d'aquesta especial excursió vertical.

EN RESUM

Només em resta dir-vos que la nostra pretensió en obrir la via és que tothom en pugui gaudir, amb emoció i bons sentiments, tot practicant l'activitat que tant estimava i pregonava en Josep Monistrol, immortalitzada en la memòria d'aquells que el van conèixer i en els innombrables escrits que ara més que mai prenen el significat d'un valuós llegat. Perquè únicament el que és bo és el que al final ha de perdurar per sempre.

PARET DE LA CODOLOSA MONTSERRAT-COLLBATÓ

Via: Josep Monistrol. 65 metres, V inf.
Oberta per: Òscar i Albert Masó
Data: 7 de gener de 2001
Material a dur: bicoins, bagues i cintes

Albert Masó